

Súd: Správny súd v Banskej Bystrici
Spisová značka: ZA-30S/160/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5021200431
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 10. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alena Antalová
ECLI: ECLI:SK:SpSBB:2023:5021200431.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Správny súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Antalovej a členov senátu JUDr. Dariny Štoffovej a Mgr. Mariána Štulajtera (sudca spravodajca) v právnej veci žalobcu: A. B. – B., s miestom podnikania Hodžova 8/16, 036 01 Martin, IČO: 37 407 104, proti žalovanému: Okresný úrad Žilina, odbor opravných prostriedkov, referát vnútorných vecí, so sídlom Vysokoškolákov č. 8556/33B, 010 08 Žilina, v konaní o správnej žalobe vo veci správneho trestania proti rozhodnutiu žalovaného č. OU-ZA-OOP1-2021/027411-003 zo dňa 6. júla 2021, takto

rozhodol:

Žalobu **z a m i e t a**.
Žalobcovi právo na náhradu trov konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

Administratívne konanie

1. Okresnému úradu Martin, odbor živnostenského podnikania, so sídlom Nám. S. H. Vajanského 1, Martin (ďalej ako „orgán verejnej správy prvého stupňa“ alebo „Živnostenský úrad“) ako príslušnému orgánu verejnej správy podľa § 58 ods. 2 písm. a) zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) znení neskorších predpisov (ďalej ako „Živnostenský zákon“ alebo „zákon č. 455/1991 Zb.“) bol dňa 22. januára 2021 doručený podnet Regionálneho úradu verejného zdravotníctva so sídlom v Martine č. HV 2021/000419 zo dňa 20. januára 2021 (ďalej ako „Podnet RÚVZ Martin“) na zrušenie živnostenského oprávnenia, resp. pozastavenie prevádzkovania živnosti žalobcu A. B. – KANDAT, IČO: 37 407 704, s miestom podnikania Hodžova 8/16, Martin v prevádzkarni Pohostinstvo Punto, C. D. X, E., a to z dôvodu, že žalobca ako podnikateľ závažným spôsobom vedome, opakovane a hrubo porušoval ustanovenia zákona č. 355/2007 Z. z. o ochrane, podpore a rozvoji verejného zdravia a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej ako „zákon č. 355/2007 Z. z.“). Regionálny úrad verejného zdravotníctva v Martine v predmetnom podnete uviedol, že na základe epidemiologickej situácie v Slovenskej republike v súvislosti s výskytom ochorenia COVID - 19 za účelom ochrany verejného zdravia osôb boli Úradom verejného zdravotníctva Slovenskej republiky (ďalej ako „ÚVZ SR“) podľa § 5 ods. 4 písm. k) a § 59b zákona č. 355/2007 Z. z. vydané z dôvodu pandémie ochorenia COVID - 19 vyhlášky, ktorými sa podľa § 48 ods. 4 písm. a), d), e), r), w, x), y) a z) zákona č. 355/2007 Z. z. nariaďujú opatrenia pri ohrození verejného zdravia k obmedzeniam prevádzok a hromadných podujatí, a to s účinnosťou od 11. decembra 2020 vyhláška ÚVZ SR č. 34 uverejnená vo Vestníku vlády Slovenskej republiky v čiaske č. 22/2020, od 19. decembra 2020 vyhláška ÚVZ SR č. 45 uverejnená vo Vestníku vlády Slovenskej republiky v čiaske č. 26/2020, od 30. decembra 2020 vyhláška ÚVZ SR č. 70 uverejnená vo Vestníku vlády Slovenskej republiky v čiaske č. 36/2020, od 1. januára 2021 vyhláška ÚVZ SR č. 77 uverejnená vo Vestníku vlády Slovenskej republiky v čiaske č. 38/2020, od 11. januára 2021 vyhláška ÚVZ SR č. 3 uverejnená vo Vestníku vlády Slovenskej republiky v čiaske číslo 2/2021 (uvedené vyhlášky spolu ako „Vyhlášky ÚVZ SR“). V časovom období od 19. decembra

2020 do 11. januára 2021 bolo príslušníkmi obvodného oddelenia Policajného zboru Martin východ, resp. príslušníkmi Mestskej polície mesta Martin v prevádzke žalobcu Pohostinstvo Punto na adrese Dúbravca č. 3, Martin vykonaných celkovo 15 kontrol dodržiavania opatrení pri ohrození verejného zdravia a k obmedzeniam prevádzok a hromadných podujatí v zmysle zákona č. 355/2007 Z. z. a uvedených Vyhlášok ÚVZ SR. Pri týchto kontrolách bolo zistené, že prevádzka žalobcu je otvorená a vo vnútorných priestoroch sa nachádzali zákazníci, ktorí požívali alebo konzumovali alkoholické nápoje a nemali prekryté horné dýchacie cesty. Pri výkone kontrol príslušníkmi Obvodného oddelenia Policajného zboru Martin východ, resp. príslušníkmi Mestskej polície mesta Martin sa prítomný žalobca ako prevádzkovateľ zariadenia opakovane vyjadroval, že prevádzku nezavrie, trvá na tom, že sa nedopúšťa žiadneho porušenia predpisov, že nariadenia vlády Slovenskej republiky, ktoré sú platné na území Slovenskej republiky, sú pre neho nulitné a nebude ich rešpektovať ani v budúcnosti. Regionálny úrad verejného zdravotníctva so sídlom v Martine následne v podnete uviedol, že žalobca na základe uvedených kontrol za krízovej situácie vedome, opakovane a závažne porušuje podmienky a povinnosti ustanovené v zákone č. 355/2007 Z. z. a v ďalších platných právnych predpisoch vydaných podľa citovaného zákona tým, že nerešpektuje opatrenia uvedené vo vyššie spomenutých Vyhláškach ÚVZ SR vydaných pri ohrození verejného zdravia z dôvodu ochorenia COVID - 19 za účelom ochrany verejného zdravia.

2. Živnostenský úrad následne doručil dňa 28. januára 2021 žalobcovi oznámenie o začatí správneho konania a zároveň ho poučil, že má právo v zmysle ustanovenia § 33 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej ako „Správny poriadok“) vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia a k spôsobu zistení uvedených skutočností v lehote do desiatich dní od prevzatia oznámenia o začatí správneho konania. Žalobca toto svoje právo aj využil. Živnostenský úrad dňa 3. marca 2021 doručil žalobcovi doplnenie oznámenia o začatí správneho konania a taktiež poučil žalobcu o jeho práve podľa § 33 ods. 2 Správneho poriadku vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia a k spôsobu zistení uvedených skutočností, a to v lehote do ôsmich dní od prevzatia doplnenia oznámenia o začatí správneho konania. Žalobca toto svoje právo nevyužil.

3. Živnostenský úrad dňa 18. marca 2021 vydal Rozhodnutie o zrušení živnostenského oprávnenia číslo OU-MT-OZP-2021/003286-11 (ďalej ako „rozhodnutie orgánu verejnej správy prvého stupňa“), pričom vo výroku uviedol, že podľa § 58 ods. 2 písm. a) v spojení s § 29 ods. 1 Živnostenského zákona v súlade s § 46 Správneho poriadku ruší živnostenské oprávnenie pre podnikateľský subjekt s obchodným menom: Štefan Kanaloš - KANDAT, miesto podnikania: Hodžova 8/16, 036 01 Martin, IČO: 37 407 704, na vykonávanie živnosti „Maloobchod v rozsahu voľných živností“ uvedenej v živnostenskom liste č. ŽO-2001/00577 - 2, ktorý vydal Okresný úrad v Martine dňa 19. januára 2001, právoplatný dňa 9. februára 2001, a na vykonávanie činnosti „Predaj alkoholických a nealkoholických nápojov, kávy na priamu konzumáciu, predaj cukrovínok“ uvedenej v živnostenskom liste č. ŽO- 2001/03319 - 1, ktorý vydal Okresný úrad v Martine dňa 2. júla 2001, právoplatný dňa 6. júla 2001 z dôvodu, že podnikateľský subjekt pri prevádzkovaní živnosti nedodržiaval podmienky ustanovené živnostenským zákonom a osobitnými predpismi, pričom osobitnými predpismi sa v tomto prípade myslí zákon č. 355/2007 z. Z. o ochrane, podpore a rozvoji verejného zdravia a o zmene a doplnení niektorých zákonov v platnom znení a s ním súvisiace vyhlášky, ktoré boli podľa § 5 ods. 4 písm. k) a § 59b zákona č. 355/2007 Z. z. vydané Úradom verejného zdravotníctva Slovenskej republiky z dôvodu pandémie COVID – 19, ktorými sa podľa § 8 ods. 4 písm. a), d), e), r), w) x), y) a z) zákona č. 355/2007 Z. z. nariaďujú opatrenia pri ohrození verejného zdravia k obmedzeniam prevádzok a hromadných podujatí. Živnostenské oprávnenie v uvedenom rozsahu sa ruší dňom právoplatnosti tohto rozhodnutia. Živnostenský úrad v odôvodnení svojho rozhodnutia popísal obsah Podnetu RÚVZ Martin a priebeh administratívneho konania. Živnostenský úrad sa pri svojom rozhodovaní opieral o § 29 ods. 1 Živnostenského zákona, § 58 ods. 2 písm. a) Živnostenského zákona, § 5 ods. 4 písm. a) zákona č. 355/2007 Z. z., § 59b zákona č. 355/2007 Z. z., § 48 ods. 4 písm. a), d), e), r), w), x), x) a z) zákona č. 355/2007 Z. z. a o Vyhlášky ÚVZ SR. Živnostenský úrad ďalej popísal doklady a dôkazy, z ktorých pri rozhodovaní vychádzal, a tieto vyhodnotil tak, že zo strany podnikateľa sa jednalo o vedomé a opakované porušenia, a teda zrušenie predmetu podnikania „Maloobchod v rozsahu voľných živností“ a „Predaj alkoholických a nealkoholických nápojov, kávy na priamu konzumáciu, predaj cukrovínok“ považoval za primerané skutkovému stavu veci a zároveň umožňujúce podnikateľovi pokračovať v podnikateľskej činnosti v ostatných predmetoch podnikania uvedených vo výpise zo živnostenského registra č. 506-11950 zo dňa 22. januára 2021, ktoré zostávajú nedotknuté.

4. Žalobca podal proti rozhodnutiu orgánu verejnej správy prvého stupňa odvolanie v zákonom stanovenej 15-dňovej lehote, v ktorom namietal, že výrok napadnutého rozhodnutia neobsahuje žiadne ustanovenie právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo, neobsahuje žiadne ustanovenie Živnostenského zákona, ktoré malo byť porušené a podľa ktorého sa rozhodlo, taktiež žiadne ustanovenie zákona č. 355/2007 Z. z., ani označenie právneho predpisu, ktorým by bola podnikateľskému subjektu uložená konkrétna povinnosť. Ďalej namietal, že výrok napadnutého rozhodnutia len všeobecne poukazuje na vyhlášky vydané Úradom verejného zdravotníctva Slovenskej republiky z dôvodu pandémie ochorenia COVID-19. Žalobca tiež namietal, že výrok napadnutého rozhodnutia je neurčitý a rozhodnutie je nepreskúmateľné.

5. Žalovaný rozhodol o odvolaní žalobcu Rozhodnutím č. OU-ZA-OOP1-2001/027411-003 zo dňa 6. júla 2021 (ďalej ako „rozhodnutie žalovaného“) tak, že odvolanie žalobcu zamietol a rozhodnutie orgánu verejnej správy prvého stupňa potvrdil. Svoje rozhodnutie žalovaný odôvodnil tým, že sa stotožnil s právnym názorom orgánu verejnej správy prvého stupňa a dospel k záveru, že odvolaním napadnuté rozhodnutie bolo vydané v súlade s právnymi predpismi, pričom závery orgánu verejnej správy prvého stupňa boli dostatočne, jasne a zrozumiteľne odôvodnené. Žalovaný popísal obsah Podnetu RÚVZ Martin a dospel k záveru, že orgán verejnej správy prvého stupňa rozhodol vecne správne, na základe riadne zisteného skutkového stavu a v súlade so zákonom, nakoľko mal dostatočne preukázané opakované úmyselné porušenie viacerých vyhlášok Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky uvedených v tomto rozhodnutí, pričom k tomuto porušeniu došlo v prevádzke Pohostinstvo Punto na adrese Dúbravca č. 3 v Martine, ktorej prevádzkovateľom je žalobca. Orgán verejnej správy prvého stupňa oprel svoje skutkové aj právne závery o znenie § 29 ods. 1 Živnostenského zákona, v zmysle ktorého podnikateľ je povinný pri prevádzkovaní živnosti dodržiavať podmienky ustanovené týmto zákonom a osobitnými predpismi, a taktiež o znenie § 5 ods. 4 písm. k) zákona číslo 355/2007 Z. z., podľa ktorého Úrad verejného zdravotníctva nariadi opatrenia na predchádzanie ochoreniam podľa § 12 a opatrenia pri ohrozeniach verejného zdravia podľa § 48 ods. 4, ak ich treba vykonať v rozsahu presahujúcom územnú pôsobnosť regionálneho úradu verejného zdravotníctva. Orgán verejnej správy prvého stupňa založil svoje rozhodnutie na tom, že zo strany podnikateľského subjektu opakovane došlo v prevádzke Pohostinstva Punto na adrese Dúbravca č. 3 v Martine k porušeniu ustanovenia § 29 ods. 1 Živnostenského zákona, a to tým, že podnikateľský subjekt pri prevádzkovaní živnosti porušil povinnosť dodržiavať podmienky ustanovené osobitnými predpismi, pričom osobitný predpisom sa v tomto prípade myslí zákon č. 355/2007 Z. z. a s ním súvisiace vyhlášky ÚVZ SR, ktoré boli podľa § 5 ods. 4 písm. k) a § 59b zákona č. 355/2007 Z. z. vydané Úradom verejného zdravotníctva Slovenskej republiky. Konštatované porušenie právnych predpisov bolo podľa žalovaného s požadovanou mierou hodnovernosti preukázané na základe opakovaných kontrol vykonaných príslušníkmi polície. Žalovaný poukázal na skutočnosť, že ani samotný podnikateľský subjekt v podanom odvolaní nijako nevyvracal konštatovanie orgánu Živnostenského úradu o porušení zákona č. 355/2007 Z. z. a s ním súvisiacich Vyhlášok ÚVZ SR, ale v odvolaní namietal iba neurčitost' a nepreskúmateľnosť výrokovej časti rozhodnutia orgánu verejnej správy prvého stupňa. S argumentáciou žalobcu ohľadom namietanej neurčitosti a nepreskúmateľnosti výrokovej časti napadnutého rozhodnutia orgánu verejnej správy prvého stupňa sa žalovaný nestotožnil. Výroková časť rozhodnutia orgánu verejnej správy prvého stupňa spĺňa náležitosti naň kladené podľa § 46 a § 47 ods. 2 Správneho poriadku, pričom výrok rozhodnutia obsahoval rozhodnutie vo veci s uvedením konkrétneho ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo. Právne predpisy, na základe ktorých bolo živnostenské oprávnenie žalobcu v danom rozsahu zrušené, boli orgánu verejnej správy prvého stupňa jasne a zrozumiteľne zakomponované do enunciatu rozhodnutia. Rozhodnutie orgánu verejnej správy prvého stupňa bolo podľa žalovaného plne v súlade s právnymi predpismi, stav veci bol spoľahlivo zistený a odvolaním napadnuté rozhodnutie orgánu verejnej správy prvého stupňa obsahovalo všetky zákonom predpísané náležitosti podľa § 47 ods. 1 až 4 Správneho poriadku. Žalovaný po vyhodnotení kompletného spisového materiálu, napadnutého rozhodnutia a taktiež po vyhodnotení odvolacích dôvodov žalobcu nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov o veci samej spolu so správnu myšlienkovou úvahou v odôvodnení rozhodnutia orgánu verejnej správy prvého stupňa.

Žaloba

6. Žalobca sa žalobou podanou v zákonom stanovenej lehote domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného v spojení s rozhodnutím prvostupňového orgánu verejnej správy, ktoré považoval za právne nesprávne a vydané v rozpore so zákonom. V žalobe namietal, že rozhodnutia

boli vydané na základe neúčinných právnych predpisov, a to Vyhlášok ÚVZ SR vydaných podľa § 5 ods. 4 zákona č. 355/2007 Z. z.. Vyhlášky ÚVZ SR podľa názoru žalobcu neboli vydané a vyhlásené podľa čl. 123 Ústavy Slovenskej republiky a § 5 ods. 2 zákona č. 400/2015 Z. z. o tvorbe právnych predpisov a o Zbierke zákonov Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej ako „zákon č. 400/2015 Z. z.“) a neboli ani vyhlásené podľa § 19 ods. 1 a ods. 2 citovaného zákona, z čoho žalobca vyvodil záver, že nenadobudli účinnosť.

7. Žalobca uvedenú žalobnú námietku konkretizoval tak, že „právne akty“ ÚVZ SR podľa § 48 ods. 4 a § 59b zákona č. 355/2007 Z. z. nie sú všeobecne záväzné právne predpisy, pretože boli vydané na základe kompetenčného ustanovenia § 5 ods. 4 citovaného zákona a nie ako jeho vykonávací právny predpis na základe splnomocňovacieho ustanovenia na vydanie vykonávacieho predpisu a neboli ani vyhlásené v Zbierke zákonov Slovenskej republiky. Žalobca poukázal na to, že podľa § 1 ods. 1 zákona č. 400/2015 Z. z. všeobecne záväzným právnym predpisom je *expressis verbis* Ústava Slovenskej republiky, ústavné zákony, zákony, nariadenia vlády Slovenskej republiky, vyhlášky a opatrenia ministerstiev, ostatných ústredných orgánov štátnej správy, iných orgánov štátnej správy a Národnej banky Slovenska za podmienky vyhlásenia tohto predpisu v Zbierke zákonov Slovenskej republiky. Podľa žalobcu právne akty ÚVZ SR, ktoré nie sú vyhlásené v Zbierke zákonov Slovenskej republiky, nie sú všeobecne záväzné právne predpisy, ale sú to hybridné správne akty vydané na základe kompetenčného ustanovenia zákona č. 355/2007 Z. z. a nie ako vykonávací právny predpis tohto zákona. Podľa žalobcu tieto „všeobecne nezáväzné akty“ boli vyhlásené iba na úradnej tabuli správneho orgánu a vo Vestníku vlády Slovenskej republiky, čo nie je publikačný nástroj všeobecne záväzných právnych predpisov. Iba to, čo je vyhlásené v Zbierke zákonov, je záväzné pre subjekty, ktorých sa daná úprava týka. Žalobca tvrdil, že s poukazom na čl. 123 Ústavy Slovenskej republiky a § 5 ods. 2 zákona č. 400/2015 Z. z. je splnomocňovacie ustanovenie na vykonanie zákona č. 355/2007 Z. z. dané iba ústrednému orgánu štátnej správy. Podľa žalobcu týmto orgánom nie je ÚVZ SR, ale Ministerstvo zdravotníctva Slovenskej republiky podľa § 62 zákona č. 355/2007 Z. z.. Ustanovenie § 5 ods. 4 zákona č. 355/2007 Z. z. je ustanovením kompetenčným, podľa ktorého sa netvoria právne predpisy, ale akty hybridnej povahy pri plnení úloh orgánu verejnej správy. Ďalej žalobca uviedol, že ÚVZ SR nie je ústredným orgánom štátnej správy, ale rozpočtovou organizáciou štátu napojenou na ústredný orgán štátnej správy, v danom prípade na Ministerstvo zdravotníctva Slovenskej republiky.

8. Žalobca poukázal na Uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 411/2020 zo dňa 29. septembra 2020, v zmysle ktorého právne akty orgánu verejnej správy vydané na základe kompetenčného ustanovenia, v danom prípade § 5 ods. 4 zákona č. 355/2007 Z.z., sú hybridné správne akty, nie všeobecne záväzné právne predpisy. Vyhlášky ÚVZ SR na nariadenie opatrení podľa § 59b zákona č. 355/2007 Z. z. nespĺňajú ústavný predpoklad podľa čl. 123 Ústavy Slovenskej republiky a nie sú všeobecne záväznými právnymi predpismi. Žalobca na doplnenie uviedol, že podľa Legislatívnych pravidiel vlády Slovenskej republiky príloha č. 1, bod 17 sa právne predpisy vydávané ústrednými orgánmi štátnej správy, ktoré sa majú vyhlásiť v Zbierke zákonov, označujú názvom vyhláška alebo opatrenie, pričom toto označenie nemožno použiť na predpisy, ktoré nemajú všeobecnú záväznosť. S poukazom na čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a „princíp zvrchovanosti Ústavy“ žalobca tvrdil, že čl. 123 Ústavy Slovenskej republiky je nadradený nad znenie ustanovenia § 59b zákona č. 355/2007 Z. z., osobitne aj vo vzťahu k jeho odsekom 2 a 3 označujúcim inak hybridný akt za všeobecne záväzný právny predpis, pričom „falošné“ označenie predpisov za vyhlášky, ktoré nemajú všeobecnú záväznosť, je osobitne zakázané.

9. Žalobca ďalej namietal, že podľa § 15 zákona č. 400/2015 Z. z. sa má za to, že to, čo bolo vyhlásené v Zbierke zákonov Slovenskej republiky, sa dňom vyhlásenia stalo známym každému, koho sa to týka. Táto prezumpcia poznania neplatí pre úradnú tabuľu orgánu verejnej správy, ani pre Vestník vlády Slovenskej republiky, pretože sa v ňom nevyhlasujú a ani publikujú všeobecne záväzné právne predpisy. Navyše, už zo znenia samotného ust. § 59b ods. 2 zákona č. 355/2007 Z. z. za bodkočiarkou vyplýva, že tieto akty nie sú vydávané na základe zákona č. 400/2015 Z. z., a teda nejde o všeobecne záväzné právne predpisy, pretože tvorba právneho predpisu podľa „ničoho“ a bez opory v zákone č. 400/2015 Z. z. je v priamom rozpore s čl. 123 Ústavy Slovenskej republiky a „systémom celej štvrti túry a tvorby právnych predpisov a ostatných právnych aktov vrátane teórie práva.“ Žalobca mal za to, že všeobecne záväzný právny predpis nie je možné vytvoriť inak, iba podľa zákona č. 400/2015 Z. z. v spojení s Legislatívnymi pravidlami vlády Slovenskej republiky.

10. Žalobca s poukazom na vyššie uvedené tvrdenia, čl. 2 ods. 2, článok 13 ods. 1 písm. a) a čl. 123 Ústavy Slovenskej republiky skonštatoval, že povinnosti možno ukladať zákonom alebo na základe zákona, v jeho medziach a pri zachovaní základných práv a slobôd. Keďže akty ÚVZ SR označené ako „Opatrenia“ alebo „Vyhlášky na nariadenie opatrení“ nie sú podľa žalobcu všeobecne záväznými právnymi predpismi, nemal na ich základe žiadnu právnu povinnosť. Vzhľadom na uvedené žalobca žiadal, aby správny súd zrušil napadnuté rozhodnutie žalovaného v spojení s rozhodnutím orgánu verejnej správy prvého stupňa.

Vyjadrenie žalovaného k žalobe

11. Žalovaný v písomnom vyjadrení k žalobe stručne popísal priebeh administratívneho konania a zhrnul podstatný obsah rozhodnutia prvostupňového orgánu verejnej správy, ako aj žaloby žalobcu. Žalovaný zotrval na svojom právnom názore vyjadrenom v žalobou napadnutom rozhodnutí a nestotožnil sa s názorom žalobcu vyjadrenom v žalobe.

12. K žalobným námietkam žalobcu žalovaný zopakoval argumentáciu uvedenú v odôvodnení žalobou napadnutého rozhodnutia a ďalej uviedol, že právomoc ÚVZ SR nariaďovať opatrenia vychádza z ustanovenia § 5 ods. 4 písm. k) zákona č. 355/2007 Z. z., pričom Vyhlášky ÚVZ SR ako všeobecne záväzné právne predpisy určujú, ktorým osobám sa ukladajú povinnosti. Tieto právne predpisy sú záväzné pre všetky osoby, ktoré sú v nich určené na základe všeobecných znakov. Žalovaný poukázal na ustanovenie § 59b ods. 1, 2, 3 a 5 zákona č. 355/2007 Z. z.. Žalovaný taktiež poukázal na závery Ústavného súdu Slovenskej republiky v Uznesení sp. zn. PL. ÚS 10/2021 a sp. zn. PL. ÚS 11/2021, v ktorých Ústavný súd Slovenskej republiky uznal, že ÚVZ SR je v súvislosti s tzv. pandemickou normotvorbou na úseku verejného zdravotníctva ústredným orgánom štátnej správy majúcim normotvornú právomoc. Žalovaný sa zároveň odvolával aj na závery Ústavného súdu Slovenskej republiky v Náleze sp. zn. PL. ÚS 17/2014 zo dňa 22. júna 2016, podľa ktorých z čl. 123 Ústavy Slovenskej republiky vyplýva, že zákon môže zákonom zriadené ústredné orgány štátnej správy a miestne orgány štátnej správy splnomocniť na vydávanie všeobecne záväzných právnych predpisov, o súlade ktorých rozhoduje ústavný súd za podmienok ustanovených v čl. 125 ods. 1 písm. b) a d) Ústavy Slovenskej republiky. Žalovaný bol preto toho názoru, že ustanovenia zákona č. 355/2007 Z. z. a vydávané Vyhlášky ÚVZ SR sú v súlade s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 122 a čl. 123 Ústavy Slovenskej republiky, keďže ÚVZ SR ako ústredný orgán štátnej správy na úseku verejného zdravotníctva vydáva všeobecne záväzné právne predpisy (vyhlášky) na základe zákonného splnomocnenia (čl. 123 Ústavy Slovenskej republiky). Článok 123 Ústavy Slovenskej republiky a ani žiadny iný právny predpis v právnom poriadku Slovenskej republiky nestanovuje, že by Vyhlášky ÚVZ SR ako všeobecne záväzné právne predpisy nemohli byť uverejňované v inom publikačnom nástroji, ako je Zbierka zákonov Slovenskej republiky.

13. Žalovaný na základe vyššie uvedených skutočností navrhol, aby správny súd žalobu žalobcu zamietol.

Replika žalobcu

14. Žalobca v replike zo dňa 14. februára 2023 uviedol, že jeho žalobnou námietkou je skutočnosť, že neporušil a ani nemohol porušiť Vyhlášky ÚVZ SR vyhlásené vo Vestníku vlády Slovenskej republiky z dôvodu ich nezáväznosti voči nemu, keďže ich považuje za neplatné a neúčinné. Prezumpcia poznania a záväznosti v zmysle § 15 zákona č. 400/2015 Z. z. neplatí pre právne akty vyhlásené vo Vestníku vlády Slovenskej republiky. Ak ÚVZ SR má byť podľa Ústavného súdu Slovenskej republiky (Uznesenie sp. zn. PL. ÚS 10/2021-38 zo dňa 13. júla 2021) ústredným orgánom štátnej správy na úseku ochrany verejného zdravia, potom tieto vyhlášky ústredného orgánu štátnej správy musia byť s poukazom na čl. 123 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s § 1 ods. 1, § 19 ods. 1 a 2 zákona č. 400/2015 Z. z. vyhlásené v Zbierke zákonov Slovenskej republiky a nie vo Vestníku vlády Slovenskej republiky. Vyhlášky ústredného orgánu štátnej správy vyhlásené vo Vestníku vlády Slovenskej republiky nenadobudnú platnosť ani účinnosť a nie sú záväzné.

15. Žalobca ďalej tvrdil, že kontroly vykonané vo vnútri jeho prevádzky orgánmi Policajného zboru Martin, Mestskej polície mesta Martin a Regionálnym úradom verejného zdravotníctva so sídlom v Martine boli vykonané v rozpore so zákonom. Policajný zbor Slovenskej republiky nemá podľa žalobcu

žiadnu právomoc na úseku ochrany verejného zdravia okrem právomoci podľa § 56 ods. 4 zákona č. 355/2007 Z. z. na prejednanie priestupku v blokovom konaní. Policajný zbor Slovenskej republiky nemá zákonom danú právomoc vstupovať do prevádzok podnikateľov za účelom kontroly plnenia ich povinností podľa zákona č. 355/2007 Z. z. a rovnako to platí pre orgány mestskej a obecnej polície. Regionálny úrad verejného zdravotníctva so sídlom v Martine nemá podľa žalobcu vecnú pôsobnosť konať vo veci opatrení vydaných ÚVZ SR. Kontrolu vykonávania nariadených opatrení nariadených ÚVZ SR a aj prejednanie sankcií za ich porušenie má podľa § 56 ods. 5 zákona č. 355/2007 Z. z. vo svojej pôsobnosti ÚVZ SR a nie regionálny úrad verejného zdravotníctva. Odvolacím orgánom proti prvostupňovému rozhodnutiu ÚVZ SR je Ministerstvo zdravotníctva Slovenskej republiky podľa § 4 ods. 1 písm. c) zákona č. 355/2007 Z. z.. Vo veci nariadenia opatrenia regionálneho úradu verejného zdravotníctva podľa § 6 ods. 3 písm. e) zákona č. 355/2007 Z. z. v spojení s § 6 ods. 6 cit. zákona kontrolu opatrenia a jeho porušenie prejedná orgán podľa písm. 1) ustanovenia v spojení s § 56 ods. 5 cit. zákona, teda regionálny úrad verejného zdravotníctva. Odvolacím orgánom proti prvostupňovému rozhodnutiu regionálneho úradu verejného zdravotníctva je ÚVZ SR podľa § 5 ods. 4 písm. i) cit. zákona. Kontrolu dodržiavania nariadeného opatrenia a vyvodenie sankcií za jeho porušenie prejedná v prvom stupni ten orgán, ktorý opatrenie vydal, a nie ten, v ktorého územnom obvode k porušeniu došlo. Orgány verejnej správy s poukazom na čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky nemôžu podľa žalobcu zvoliť svojvoľný postup. Regionálny úrad verejného zdravotníctva v Martine vykonal kontrolu vo veci patriacej do územnej a vecnej pôsobnosti ÚVZ SR podľa § 5 ods. 4 písm. k) a x) zákona č. 355/2007 Z. z., a teda si zjavne zamenil otázku územnej pôsobnosti pre nariadenie opatrenia (§ 5 ods. 4 písm. k), § 6 ods. 3 písm. e) zákona č. 355/2007 Z. z.) s vecnou pôsobnosťou a miestnou príslušnosťou na prejednanie priestupku podľa § 52 a § 55 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov. V danom prípade je vecná pôsobnosť určená osobitným zákonom, ktorým je zákon č. 355/2007 Z. z., a preto kontrolu vykoná a následne aj priestupky prejedná podľa § 56 ods. 5 cit. zákona orgán v rozsahu svojej pôsobnosti, a to ÚVZ SR podľa § 5 ods. 4 písm. k) a x) a ods. 6 cit. zákona a regionálny úrad verejného zdravotníctva podľa § 6 ods. 3 písm. e) a 1) a ods. 6. cit. zákona.

16. Na doplnenie žalobca uviedol, že Rozsudkom Krajského súdu v Žiline zo dňa 6. septembra 2022 sp. zn. 1To/15/2022-244 bol zrušený Rozsudok Okresného súdu Martin zo dňa 25. októbra 2021 sp. zn. OT/20/2021-221 o uznaní jeho viny za prečin porušovania povinnosti za krízovej situácie podľa § 290a ods. 1 Trestného zákona a vec bola postúpená Okresnému úradu, odboru všeobecnej vnútornej správy, Martin, nakoľko nejde o trestný čin. Žalobca nebol nikdy uznaný vinným ani zo spáchania správneho deliktu na úseku ochrany verejného zdravia podľa zákona č. 355/2007 Z. z.. Ak žalovaný vo svojom vyjadrení konštatoval, že žalobca závažným spôsobom vedome, opakovane a hrubo porušil podmienky a povinnosti ustanovené v zákone č. 355/2007 Z. z. tým, že nerešpektoval opatrenia uvedené vo viacerých vyhláškach ÚVZ SR, uvedené tvrdenie nezodpovedná skutočnosti a nevychádza zo žiadneho právneho podkladu. Napadnuté rozhodnutie trpí nedostatkom materiálneho dôvodu pre zrušenie živnosti podľa § 58 ods. 2 písm. a) zákona č. 455/1991 Zb. v spojení s § 29 ods. 1 cit. zákona, pretože žalobca neporušoval závažným spôsobom podmienky ustanovené týmto zákonom a ani iným osobitným predpisom.

17. Záverom svojej repliky žalobca zhrňujúco skonštatoval, že jeho konanie nebolo ani závažným, ani opakovaným porušovaním zákona č. 355/2007 Z. z., pretože Vyhlášky ÚVZ SR, ktoré neboli vyhlásené v Zbierke zákonov Slovenskej republiky, nemal žalobca s poukazom na čl. 1 ods. 1 a čl. 123 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s § 15 zákona č. 400/2015 Z. z. povinnosť ani len poznať a neboli pre neho záväzné.

Posúdenie podstatných skutkových zistení a právnych argumentov

18. Správny súd preskúmal napadnuté rozhodnutie žalovaného a rozhodnutie prvostupňového orgánu verejnej správy, vrátane konania, ktoré ich vydaniu predchádzalo a po preskúmaní veci dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná. Správny súd vec prejednal v súlade s § 107 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej ako „SSP“) bez nariadenia pojednávania, pretože ústne pojednávanie žiaden z účastníkov konania nenavrhol a jeho nariadenie si nevyžiadal ani iný dôvod podľa § 107 ods. 1 SSP. Oznámenie o verejnom vyhlásení rozsudku bolo zverejnené na úradnej tabuli tunajšieho súdu dňa 4. októbra 2023. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 26. októbra 2023 (§ 137 ods. 3 SSP).

19. Podľa § 2 ods. 1, 2 SSP (1) v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

(2) Každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde.

20. Podľa § 6 ods. 1 SSP správne súdy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

21. Podľa § 134 ods. 1 SSP správny súd je viazaný rozsahom a dôvodmi žaloby, ak ďalej nie je ustanovené inak.

22. Podľa § 190 SSP ak správny súd po preskúmaní rozhodnutia alebo opatrenia žalovaného dospeje k záveru, že žaloba nie je dôvodná, rozsudkom ju zamietne.

23. Podľa § 195 ods. 1 SSP správny súd nie je vo veciach správneho trestania viazaný rozsahom a dôvodmi žaloby, ak

a) zistenie skutkového stavu orgánom verejnej správy bolo nedostačujúce na riadne posúdenie veci alebo skutkový stav, ktorý vzal orgán verejnej správy za základ napadnutého rozhodnutia alebo opatrenia, je v rozpore s administratívnymi spismi alebo v nich nemá oporu,

b) ide o skúmanie otázky zániku zodpovednosti za priestupok, uplynutia prekluzívnej lehoty alebo premlčacej lehoty, v ktorej bolo možné vyvodiť zodpovednosť za iný správny delikt alebo za iné podobné protiprávne konanie,

c) ide o základné zásady trestného konania podľa Trestného poriadku, ktoré je potrebné použiť na správne trestanie,

d) ide o dodržanie zásad ukladania trestov podľa Trestného zákona, ktoré je potrebné použiť aj na ukladanie sankcií v rámci správneho trestania,

e) ide o skúmanie, či uložený druh sankcie a jej výška nevybočili z rozsahu správnej úvahy orgánu verejnej správy.

24. Podľa § 29 ods. 1 Živnostenského zákona v znení účinnom do 31. júla 2021 podnikateľ je povinný pri prevádzkovaní živnosti dodržiavať podmienky ustanovené týmto zákonom a osobitnými predpismi.

25. Podľa § 58 ods. 2 písm. a) Živnostenského zákona v znení účinnom do 31. júla 2021 živnostenský úrad miestne príslušný podľa sídla právnickej osoby alebo bydliska fyzickej osoby môže z vlastného podnetu alebo iného podnetu živnostenské oprávnenie na jednu živnosť alebo viac živností zrušiť alebo prevádzkovanie živnosti pozastaviť, prípadne pozastaviť prevádzkovanie živnosti v prevádzkarni, ktorá je v jeho územnej pôsobnosti, ak podnikateľ závažným spôsobom porušuje podmienky ustanovené týmto zákonom alebo inými osobitnými predpismi.

26. Podľa čl. 123 Ústavy Slovenskej republiky ministerstvá a iné orgány štátnej správy na základe zákonov a v ich medziach môžu vydávať všeobecne záväzné právne predpisy, ak sú na to splnomocnené zákonom. Tieto všeobecne záväzné právne predpisy sa vyhlasujú spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

27. Podľa § 59b ods. 1 až 6 zákona č. 355/2007 Z. z. v znení účinnom do 27. júla 2021 (1) ak je potrebné nariadiť opatrenia podľa § 12 alebo § 48 ods. 4 na celom území Slovenskej republiky, určitej časti jej územia alebo pre skupinu inak ako jednotlivu určených osôb, nariaďuje ich ministerstvo zdravotníctva [§ 4 ods. 1 písm. g)], úrad verejného zdravotníctva [§ 5 ods. 4 písm. k)] alebo regionálny úrad verejného zdravotníctva [§ 6 ods. 3 písm. e)] všeobecne záväzným právnym predpisom.

(2) Na všeobecne záväzné právne predpisy vydávané podľa odseku 1 ministerstvom zdravotníctva sa vzťahuje osobitný právny predpis o tvorbe a vyhlasovaní právnych predpisov; 68b) tento predpis sa nevzťahuje na všeobecne záväzné právne predpisy vydávané podľa odseku 1 úradom verejného zdravotníctva a regionálnym úradom verejného zdravotníctva.

(3) Všeobecne záväzný právny predpis úradu verejného zdravotníctva a regionálneho úradu verejného zdravotníctva vydávaný podľa odseku 1 sa označuje názvom vyhláška a nadobúda platnosť dňom vyhlásenia vo Vestníku vlády Slovenskej republiky.

(4) Vyhláška úradu verejného zdravotníctva a regionálneho úradu verejného zdravotníctva nadobúda účinnosť dňom vyhlásenia, ak v nej nie je ustanovený neskorší deň nadobudnutia účinnosti.

(5) Úrad verejného zdravotníctva a regionálny úrad verejného zdravotníctva zabezpečia, aby ich vyhláška podľa odseku 1 bola uverejnená aj iným vhodným spôsobom, najmä na úradných tabuliach okresných úradov a obcí na dotknutom území; toto uverejnenie nemá vplyv na platnosť a účinnosť vyhlášky.

(6) Vyhláška úradu verejného zdravotníctva a regionálneho úradu verejného zdravotníctva musí byť okrem toho prístupná na nazretie na orgáne, ktorý ju vydal; vyhláška úradu verejného zdravotníctva aj na každom regionálnom úrade verejného zdravotníctva.

28. Správny súd preskúmal napadnuté rozhodnutie žalovaného v spojení s rozhodnutím orgánu verejnej správy prvého stupňa a postup, ktorý ich vydaniu predchádzal, pričom rozsah prieskumu bol stanovený dôvodmi nezákonnosti uplatnenými v žalobe. Správne súdnictvo je ovládané dispozičnou zásadou, čo znamená, že určenie rozsahu a obsahu prieskumu správneho súdu patrí žalobcovi (§ 134 ods. 1 SSP). Správny súd je viazaný jednak rozsahom a jednak dôvodmi nezákonnosti, ktoré boli v žalobe uplatnené, pričom žalobca môže rozšíriť správnu žalobu alebo doplniť správnu žalobu o ďalší žalobný návrh alebo o ďalšie žalobné body len v lehote ustanovenej na podanie žaloby (t.j. v lehote dvoch mesiacov od oznámenia rozhodnutia orgánu verejnej správy, proti ktorému žaloba smeruje). Žalobca musí v zákonom stanovenej lehote uviesť dôvody, z ktorých musí byť zrejmé, z akých konkrétnych skutkových a právnych dôvodov považuje napadnuté výroky rozhodnutia za nezákonné (žalobné body), a to v zmysle § 182 ods. 1, písm. e) SSP. Výnimkou z tejto zásady je správna žaloba vo veciach správneho trestania, kde zmysle § 195 SSP správny súd nie je vo veciach správneho trestania viazaný rozsahom a dôvodmi žaloby v prípadoch vymedzených písm. a) až e) daného ustanovenia. Správny súd ďalej v prípade správnej žaloby vo veciach správneho trestania podľa § 197 SSP vychádza zo skutkového stavu zisteného orgánom verejnej správy, pričom môže doplniť dokazovanie vykonané orgánom verejnej správy, a to aj na návrh účastníka konania, ktorým však nie je viazaný.

29. Žalobca sa včas podanou správnu žalobou domáhal zrušenia napadnutého rozhodnutia žalovaného a orgánu verejnej správy prvého stupňa vo veci zrušenia živnostenského oprávnenia žalobcu na vykonávanie živnosti „Maloobchod v rozsahu voľných živností“ uvedenej v živnostenskom liste č. F./XXXXX-X zo dňa 19. januára 2001 a na vykonávanie živnosti „Predaj alkoholických a nealkoholických nápojov, kávy na priamu konzumáciu, predaj cukroviniek“ uvedenej v živnostenskom liste č. ŽO-2001/03319-1 zo dňa 2. júla 2001. Správny súd z obsahu administratívnych spisov orgánu verejnej správy prvého stupňa a žalovaného zistil, že orgán verejnej správy prvého stupňa ako živnostenský úrad miestne príslušný podľa bydliska žalobcu § 58 ods. 2 písm. a) a v spojení s § 29 ods. 1 Živnostenského zákona svojím rozhodnutím zo dňa 18. marca 2021 zrušil uvedené živnosti žalobcu v konaní, ktoré bolo začaté na základe Podnetu RÚVZ Martin na zrušenie živnostenského oprávnenia, resp. pozastavenie prevádzkovania živnosti v prevádzkarni žalobcu Pohostinstvo Punto na adrese Dúbravca č. 3 v Martine, a to z dôvodu že žalobca závažným spôsobom vedome, opakovane hrubo porušil ustanovenia zákona číslo 355/2007 Z. z., čo bolo zistené pri výkone kontrol príslušníkmi Obvodného oddelenia Policajného zboru Martin východ, resp. príslušníkmi Mestskej polície mesta Martin vykonaných dňa 18. decembra 2020 v čase o 14.39 hod., dňa 19. decembra 2020 v čase o 10.02 hod. a v čase o 12.46 hod., , dňa 19. decembra 2020 v čase o 13.35 hod., dňa 26. decembra 2020 v čase o 12.44 hod., dňa 31. decembra 2020 v čase o 9.45 hod., dňa 2. januára 2021 v čase o 13.46 hod., dňa 4. januára 2021 čase o 14.18 hod., dňa 5. januára 2021 čase od 11.10 hod. do 11.45 hod., dňa 6. januára 2021 v čase o 19.23 hod., dňa 8. januára 2021 v čase o 11.03 hod., dňa 9. januára 2021 čase o 18.50 hod., dňa 9. januára 2021 v čase o 19.16 hod., dňa 10. januára 2021 v čase o 14.55 hod. a dňa 11. januára 2021 v čase o 13.08 hod.. Uvedenými kontrolami bolo zistené, že žalobca počas krízovej situácie a vládou Slovenskej republiky vyhláseného núdzového stavu na území Slovenskej republiky opakovane nerešpektoval opatrenia nariadené pri ohrození verejného zdravia k obmedzeniam prevádzok a hromadných podujatí v zmysle Vyhlášok ÚVZ SR. Orgán verejnej správy prvého stupňa ako živnostenský úrad preto svojím rozhodnutím zo dňa 18. marca 2021 rozhodol o zrušení vyššie uvedených činností žalobcu podľa citovaných ustanovení Živnostenského zákona a osobitných predpisov, ktoré uviedol vo výroku svojho rozhodnutia. Žalovaný následne o odvolaní žalobcu proti rozhodnutiu orgánu verejnej správy prvého stupňa rozhodol žalobou napadnutým

rozhodnutím tak, že odvolanie žalobcu zamietol a napadnuté rozhodnutie orgánu verejnej správy prvého stupňa potvrdil, keďže mal za to, že skutkové a právne závery orgánu verejnej správy prvého stupňa sú správne a súladné so zákonom. Žalobca napadol rozhodnutie žalovaného zo dňa 6. júla 2021 spolu s rozhodnutím orgánu verejnej správy prvého stupňa v zákonnej lehote správnu žalobou zo dňa 21. septembra 2021.

30. Správny súd posúdil predmetnú žalobu žalobcu zo dňa 21. septembra 2021 ako správnu žalobu vo veciach správneho trestania napriek skutočnosti, že žalobca podanú žalobu takto druhovo neoznačil, avšak z jej obsahu vyplýva, že sa týka rozhodovania orgánov verejnej správy o sankcii za porušenie povinností uložených žalobcovi všeobecne záväzným právnym predpisom, a to v podobe zrušenia vyššie uvedených živností žalobcu. Išlo teda o rozhodovanie orgánu verejnej správy o vyvodzovaní administratívnej zodpovednosti za protiprávne konanie, v dôsledku čoho bolo naplnené vymedzenie správnej žaloby vo veciach správneho trestania podľa § 194 SSP, v zmysle ktorého správnym trestaním sa na účely tohto zákona rozumie rozhodovanie orgánu verejnej správy o priestupku, správnom delikte alebo o sankcii za iné podobné protiprávne konanie.

31. Správny súd v rozsahu uplatnených žalobných bodov preskúmal predmetnú žalobu, konkrétne námietku žalobcu, v zmysle ktorej namietal, že obe rozhodnutia orgánov verejnej správy boli vydané na základe neúčinných právnych predpisov, ktorými podľa žalobcu majú byť Vyhlášky ÚVZ SR, ktorými sa podľa § 48 ods. 4 písm. a), d), e), r), w, x), a) a z) zákona č. 355/2007 Z. z. nariaďujú opatrenia pri ohrození verejného zdravia k obmedzeniam prevádzok a hromadných podujatí, a dospel k záveru, že táto žalobná námietka žalobcu nie je dôvodná. Žalobca tvrdil, že podľa Vyhlášok ÚVZ SR nemal uloženú žiadnu povinnosť, pretože nešlo o všeobecne záväzné právne predpisy a podmienky v nich určené žalobcu nezaväzovali. Žalobca mal za to, že predmetné Vyhlášky ÚVZ SR sú neplatné a neúčinné, pretože neboli vydané v súlade s čl. 123 Ústavy Slovenskej republiky, neboli vyhlásené v Zbierke zákonov Slovenskej republiky a ÚVZ SR ich vydal na základe ust. § 5 ods. 4 zákona č. 355/2007 Z. z., ktoré žalobca nepovažuje za dostatočný právny základ pre vydanie predmetných vyhlášok. Vyhlášky ÚVZ SR žalobca považuje s odvolaním sa na Uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 411/2020 zo dňa 24. septembra 2020 za tzv. hybridné správne akty a nie za všeobecne záväzné právne predpisy.

32. Pre posúdenie zákonnosti rozhodnutia žalovaného a rozhodnutia orgánu verejnej správy prvého stupňa ako živnostenského úradu v rozsahu žalobcom uplatnených žalobných námietok považuje správny súd za kľúčové zodpovedanie otázky, či orgán verejnej správy prvého stupňa a žalovaný mohli skonštatovať vo svojich rozhodnutiach závažné porušenie povinností žalobcu (§ 29 ods. 1 Živnostenského zákona), ktoré mu mali vyplývať zo zákona č. 355/2007 Z. z. a Vyhlášok ÚVZ SR, a teda v dôsledku závažného porušenia týchto povinností žalobcu vyššie uvedené živnosti žalobcu zrušiť podľa § 58 ods. 2 písm. a) Živnostenského zákona. Predpokladom pre takéto konštatovanie je, že zákon č. 355/2007 Z. z. a predmetné Vyhlášky ÚVZ SR boli v rozhodnom čase platné a účinné všeobecne záväzné právne predpisy, ktoré žalobcovi ukladali povinnosti, ktoré bol žalobca povinný dodržiavať. Žalobca v správnej žalobe nespochybnil platnosť a účinnosť zákona č. 355/2007 Z. z. a správny súd sa preto v kontexte žalobných námietok žalobcu touto otázkou osobitne nezaoberal.

33. Žalobca v žalobe argumentoval, že predmetné Vyhlášky ÚVZ SR boli vydané ÚVZ SR v rozpore s čl. 123 Ústavy Slovenskej republiky, v zmysle ktorého „ministerstvá a iné orgány štátnej správy na základe zákonov a v ich medziach môžu vydávať všeobecne záväzné právne predpisy, ak sú na to splnomocnené zákonom. Tieto všeobecne záväzné právne predpisy sa vyhlasujú spôsobom, ktorý ustanoví zákon.“ Žalobca namietal, že podľa čl. 123 Ústavy Slovenskej republiky môže vydať všeobecne záväzný právny predpis na vykonanie zákona len ústredný orgán štátnej správy, pričom tento všeobecne záväzný právny predpis musí byť zverejnený v Zbierke zákonov Slovenskej republiky podľa zákona č. 400/2015 Z. z.. Žalobca zo skutočnosti, že ÚVZ SR nepovažuje za ústredný orgán štátnej správy, ale len za rozpočtovú organizáciu štátu napojenú na ústredný orgán štátnej správy (Ministerstvo zdravotníctva Slovenskej republiky), a zo skutočnosti, že predmetné Vyhlášky ÚVZ SR neboli zverejnené v Zbierke zákonov Slovenskej republiky, vyvodzuje neplatnosť a neúčinnosť predmetných Vyhlášok ÚVZ SR. Takýto záver žalobcu je však podľa správneho súdu nesprávny. ÚVZ SR bol podľa čl. 122 Ústavy Slovenskej republiky riadne zriadený zákonom č. 355/2007 Z. z. a má postavenie tzv. dekoncentrovaného orgánu štátnej správy s územnou pôsobnosťou pre celé územie Slovenskej republiky. Princíp dekoncentrácie znamená vyčleňovanie príbuzných skupín činností vo verejnej správe a ich relatívne osamostatňovanie v podobe nových organizačných jednotiek v kontraste s tzv. princípom koncentrácie, ktorý spočíva v

sústredení pôsobnosti na vyššiu, prípadne najvyššiu úroveň, a to spravidla bez ďalšieho horizontálneho a vertikálneho členenia. Zákonodarcu sa v prípade ÚVZ SR rozhodol dekoncentrovať časť správnych činností na úseku ochrany a podpory a rozvoja verejného zdravia s územnou pôsobnosťou pre celé územie Slovenskej republiky na osobitne zákonom zriadený ÚVZ SR, ktorý je v zmysle § 3 ods. 1 písm. b) zákona č. 355/2007 Z. z. orgánom verejného zdravotníctva a podľa § 5 ods. 1 daného zákona je rozpočtovou organizáciou štátu s pôsobnosťou pre územie Slovenskej republiky so sídlom Bratislave, ktorá je zapojená finančnými vzťahmi na rozpočet ministerstva, pričom jeho pôsobnosť je vymedzená v ust. § 5 ods. zákona č. 355/2007 Z. z.. Ústavný súd Slovenskej republiky sa už v náleze sp. zn. PL. ÚS 17/2014 z 22. júna 2016 vyjadril, že to, či je určitý orgán štátnej správy zriadený zákonom, ktorý nie je výslovne označený ako ministerstvo, ústredným orgánom štátnej správy alebo miestnym orgánom štátnej správy, vyplýva nielen z písomného označenia daného orgánu štátnej správy, ale predovšetkým z právnej úpravy jeho postavenia, pôsobnosti a právomoci, teda či daný orgán štátnej správy materiálne plní funkciu ústredného orgánu štátnej správy. Rozhodujúce je tak vymedzenie pôsobnosti ÚVZ SR v zákone č. 355/2007 Z. z., ktorá podľa § 5 ods. 4 písm. k) zahŕňa aj nariaďovanie opatrení na predchádzanie ochoreniam podľa § 12 a opatrení pri ohrozeniach verejného zdravia podľa § 48 ods. 4, ak ich treba vykonať v rozsahu presahujúcom územnú pôsobnosť regionálneho úradu verejného zdravotníctva. ÚVZ SR tak nepochybne spadá pod kategóriu „iných orgánov štátnej správy“, ktoré sú v zmysle čl. 123 Ústavy Slovenskej republiky oprávnené vydávať všeobecne záväzné právne predpisy, ak sú na to splnomocnené zákonom. Ak žalobca v žalobe, mimo iného, poukázal na skutočnosť, že ÚVZ SR je rozpočtovou organizáciou štátu napojenou na ústredný orgán štátnej správy, v danom prípade Ministerstvo zdravotníctva Slovenskej republiky, táto námietka je z hľadiska oprávnenia ÚVZ SR vydávať všeobecne záväzné právne predpisy bezpredmetná, pretože tým je určené len rozpočtové postavenie ÚVZ SR, pričom ide o čisto hospodársku kategóriu a nie o kategóriu typu právnej subjektivity alebo postavenia ÚVZ SR v rámci organizácie štátnej správy.

34. Správny súd ďalej konštatuje, že právnym základom pre vydanie Vyhlášok ÚVZ SR na nariadenie opatrení podľa § 12 a § 48 ods. 4 zákona č. 355/2007 Z. z. v zmysle čl. 123 Ústavy Slovenskej republiky je ustanovenie § 59b zákona č. 355/2007 Z. z., ktoré v ods. 1 uvádza, že v prípade, ak je potrebné nariadiť opatrenia podľa § 12 alebo § 48 ods. 4 daného zákona na celom území Slovenskej republiky, určitej časti územia alebo pre skupinu inak ako jednotlivo určených osôb, nariaďuje ich Ministerstvo zdravotníctva Slovenskej republiky, ÚVZ SR alebo regionálny úrad verejného zdravotníctva všeobecne záväzným právnym predpisom. Zákon č. 355/2007 Z. z. v predmetnom ustanovení výslovne určuje, že predpisy vydané uvedenými orgánmi verejnej správy sú všeobecne záväznými právnymi predpismi. Ustanovenie § 59b ods. 2 zákona č. 355/2007 Z. z. ďalej špecifikuje, že na všeobecne záväzné právne predpisy vydané podľa ods. 1 Ministerstvom zdravotníctva Slovenskej republiky sa vzťahuje osobitný právny predpis o tvorbe a vyhlasovaní právnych predpisov, teda zákon č. 400/2015 Z. z., avšak tento predpis sa nevzťahuje na všeobecne záväzné právne predpisy vydávané podľa ods. 1 ÚVZ SR a regionálnym úradom verejného zdravotníctva, teda na predmetné Vyhlášky ÚVZ SR. Žalobca sa preto mýli, keď v správnej žalobe tvrdí, že Vyhlášky ÚVZ SR nie sú všeobecne záväznými právnymi predpismi, pretože boli vydané na základe § 5 ods. 4 písm. k) zákona č. 355/2004 Z. z.. Je pravda, že § 5 zákona č. 355/2007 Z. z. upravuje postavenie a pôsobnosť ÚVZ SR, a teda sa jedná o kompetenčné ustanovenie zákona ako to tvrdí žalobca, avšak nemožno konštatovať, že je jediným právnym základom pre vydávanie normatívnych aktov ÚVZ SR. Ustanovenie § 5 ods. 4 písm. k) zákona č. 355/2007 Z. z. všeobecne zveruje ÚVZ SR oprávnenie na nariadenie opatrení na predchádzanie ochoreniam podľa § 12 a opatrení pri ohrozeniach verejného zdravia podľa § 48 ods. 4 tohto zákona, pričom konkrétny spôsob výkonu daných opatrení je predmetom osobitnej úpravy ďalších ustanovení zákona č. 355/2007 Z. z., a to v danom prípade § 59b, ktorý upravuje samotné vydanie vyhlášok na nariadenie opatrení podľa § 12 § 48 ods. 4 (ods. 1), ich vzťah k osobitnému právnemu predpisu o tvorbe a vyhlasovaní právnych predpisov (ods. 2), ich označenie a spôsob publikácie (ods. 3), nadobudnutie účinnosti (ods. 4) a zabezpečenie čo najdôslednejšej materiálnej publicity týchto vyhlášok ako normatívnych aktov (ods. 5 a 6). Predmetné ustanovenie § 59b zákona č. 355/2007 Z. z. bolo zavedené novelou tohto zákona vykonanou zákonom č. 286/2020 Z. z. s účinnosťou od 15. októbra 2020, čím zákonodarcu odstránil pochybnosti ohľadom právneho základu aktov Ministerstva zdravotníctva Slovenskej republiky, ÚVZ SR a regionálnych úradov verejného zdravotníctva na nariadenie opatrení podľa § 12 a § 48 ods. 4 zákona č. 355/2007 Z. z.. Súladnosť tejto právnej úpravy s Ústavou Slovenskej republiky bola predmetom prieskumu Ústavným súdom Slovenskej republiky v Náleze sp. zn. PL. ÚS 8/2021 zo dňa 1. decembra 2021, ktorý bol vyhlásený v Zbierke zákonov Slovenskej republiky pod č. 550/2021 Z. z., pričom Ústavný súd Slovenskej republiky skonštatoval, že táto právna úprava je v súlade s Ústavou Slovenskej republiky.

Predmetné Vyhlášky ÚVZ SR tak boli vydané na základe platného, účinného a ústavne súladného ustanovenia zákona. Ústavný súd Slovenskej republiky v predmetnom náleze zároveň skonštatoval, že „úrad verejného zdravotníctva a regionálne úrady verejného zdravotníctva sú zákonom zriadené orgány štátnej správy oprávnené vydávať všeobecne záväzné právne predpisy (vyhlášky ÚVZ).“

35. Vo vzťahu k námietke žalobcu, že predmetné Vyhlášky ÚVZ SR nie sú účinným všeobecne záväzným právnym predpisom z dôvodu, že neboli vyhlásené v Zbierke zákonov Slovenskej republiky, správny súd uvádza, že táto rovnako nie je dôvodná. Ústava Slovenskej republiky v čl. 123 druhá veta ustanovuje, že všeobecne záväzné právne predpisy, ktoré vydávajú na základe zákonov a v ich medziach ministerstvá a iné orgány štátnej správy, sa vyhlasujú spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Ústava Slovenskej republiky však v predmetnom ustanovení nepožaduje, aby predmetné všeobecne záväzné právne predpisy boli vyhlásené výlučne len v Zbierke zákonov Slovenskej republiky. Spôsob vyhlásenia Ústava Slovenskej republiky výslovne zveruje zákonnej úprave. To, že všeobecne záväzné právne predpisy, ktoré sú vymedzené v § 1 zákona č. 400/2015 Z. z., sa vyhlasujú v Zbierke zákonov Slovenskej republiky, nevylučuje, aby zákonodarca prijatím iného zákona upravil vyhlasovanie vymedzenej skupiny všeobecne záväzných právnych predpisov iným spôsobom, a to v prípade predmetných Vyhlášok ÚVZ SR spôsobom podľa § 59b zákona č. 355/2007 Z. z.. Článok 123 Ústavy Slovenskej republiky je tak vo vzťahu k spôsobu vyhlasovania všeobecne záväzných právnych predpisov vykonaný viacerými zákonmi, a to zákonom č. 400/2015 Z. z., ako aj (mimo iného) zákonom č. 355/2007 Z. z. (konkrétne jeho ustanovením § 59b), ktorý má rovnakú právnu silu zákona ako zákon č. 400/2015 Z. z. Záver žalobcu, že normatívny akt orgánu štátnej správy sa stáva platným a účinným všeobecne záväzným právnym predpisom len v prípade, ak je vyhlásený v Zbierke zákonov Slovenskej republiky podľa zákona č. 400/2015 Z. z., nemá oporu v Ústave Slovenskej republiky a ani v zákonnej úprave. Vyhlášky ÚVZ SR sú ako všeobecne záväzné právne predpisy (§ 59b ods. 1 zákona č. 355/2007 Z. z.) v súlade s čl. 123 Ústavy Slovenskej republiky vyhlasované na základe zákona (§ 59b ods. 3 zákona č. 355/2007 Z. z.) vo Vestníku vlády Slovenskej republiky, pričom zákon č. 400/2015 Z. z. sa na spôsob ich publikácie nevzťahuje (§ 59b ods. 2 zákona č. 355/2007 Z. z.). Rovnako aj táto skutočnosť bola predmetom posudzovania Ústavným súdom Slovenskej republiky v Náleze sp. zn. PL. ÚS 8/2021 zo dňa 1. decembra 2021. Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že čl. 123 Ústavy Slovenskej republiky je vykonaný ustanoveniami § 59b ods. 2, 3 a 5 zákona č. 355/2007 Z. z., pričom podľa Ústavného súdu Slovenskej republiky „sú takto strohým, ale v zásade dostatočným spôsobom splnené ústavné požiadavky vyhlásenia spôsobom, ktorý ustanoví zákon.“

36. Žalobca v žalobe ďalej uviedol, že podľa jeho názoru Vestník vlády Slovenskej republiky nie je publikačný nástroj všeobecne záväzných právnych predpisov, a preto predmetné Vyhlášky ÚVZ SR považuje za „všeobecne nezáväzné akty.“ Tento záver žalobcu je rovnako nesprávny. Ako už bolo uvedené vyššie, spôsob vyhlásenia predmetných Vyhlášok ÚVZ SR upravuje v súlade s čl. 123 Ústavy Slovenskej republiky zákon č. 355/2007 Z. z. v ustanovení § 59b, kde v ust. odseku 3 uvádza, že všeobecne záväzný predpis úradu verejného zdravotníctva a regionálneho úradu verejného zdravotníctva vydávaný podľa ods. 1 sa označuje názvom vyhláška a nadobúda účinnosť dňom vyhlásenia vo Vestníku vlády Slovenskej republiky. Podľa ods. 3 vyhláška úradu verejného zdravotníctva a regionálneho úradu verejného zdravotníctva nadobúda účinnosť dňom vyhlásenia, ak nie je ustanovený neskorší deň nadobudnutia účinnosti. Vyhlásením vyhlášky ÚVZ SR vo Vestníku vlády Slovenskej republiky sa táto vyhláška sa stáva platným a účinným všeobecne záväzným právnym predpisom (ak nie ustanovený neskorší deň nadobudnutia účinnosti) a zaväzuje všetky subjekty, ktorých sa jej úprava týka. Správny súd v súlade s právnym názorom Ústavného súdu Slovenskej republiky (Nález sp. zn. PL. ÚS 8/2021 zo dňa 1. decembra 2021) uvádza, že Vestník vlády je zákonným publikačným nástrojom pre právne normy navonok k ich adresátom, a nie len akýmsi interným obežníkom pre orgány štátnej správy ako sa to snaží navodiť žalobca. Vestník vlády Slovenskej republiky je pre adresátov právnych noriem v ňom vyhlásených riadne a bezplatne dostupný na stránke Ministerstva vnútra Slovenskej republiky (<https://www.minv.sk/?vestnik-vlady-sr>) a je jednoducho dohľadateľný aj pre bežného užívateľa internetu pri zadaní pojmu „Vestník vlády Slovenskej republiky“ do internetového vyhľadávača. Zákon č. 355/2007 Z. z. navyše dôsledne dbá na zachovanie skutočnej materiálnej publicity vyhlášok na nariadenie opatrení podľa § 12 a § 48 ods. 4 daného zákona, a to tak, že podľa ustanovenia § 59b ods. 5 úrad verejného zdravotníctva a regionálny úrad verejného zdravotníctva zabezpečia, aby ich vyhláška podľa ods. 1 bola uverejnená aj iným vhodným spôsobom, najmä na úradných tabuliach okresných úradov a obcí na dotknutom území; toto uverejnenie nemá vplyv na platnosť a účinnosť vyhlášky. Ďalej podľa § 59b ods. 6 daného zákona vyhláška úradu verejného

zdravotníctva a regionálneho úradu verejného zdravotníctva musí byť okrem toho prístupná na nazretie na orgáne, ktorý ju vydal; vyhláška úradu verejného zdravotníctva aj na každom regionálnom úrade verejného zdravotníctva. Predmetné vyhlášky sú tak v tlačenej podobe dostupné aj pre tých adresátov právnych noriem, ktorí nemajú prístup k internetu, a to na úradných tabuliach orgánov verejnej správy na dotknutom území, ako aj na samotnom orgáne verejnej správy, ktorý ich vydal (vrátane každého regionálneho úradu verejného zdravotníctva). Správny súd len na doplnenie uvádza, že podľa § 12 ods. 4 zákona č. 400/2015 Z. z. je aj Zbierka zákonov Slovenskej republiky dostupná prostredníctvom internetového rozhrania portálu Slov-lex, pričom verejnosť sa z praktického hľadiska s ňou oboznamuje takmer výlučne elektronicky. Dôvodová správa k zákonu č. 400/2015 Z. z. v tejto súvislosti uvádza, že „prakticky aj v dnešnej dobe je zdrojom listinnej podoby zbierky zákonov elektronický súbor, keďže prenos finálnej podoby čiastky zbierky zákonov do tlačiarne sa uskutočňuje na elektronickom nosiči a podkladom na tlač je teda elektronický dokument vo formáte PDF. Tie isté zdrojové PDF súbory sa zároveň zverejňujú aj na webovom sídle ministerstva spravodlivosti v časti Právne predpisy.“ Žalobca tak mal možnosť prístupu k predmetným Vyhláškam ÚVZ SR a mohol sa oboznámiť s ich obsahom.

37. K námietke žalobcu, že predmetné Vyhlášky ÚVZ SR predstavujú tzv. hybridné správne akty a nie sú všeobecne záväznými právnymi predpismi, odvolávajúc sa na Uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 411/2020 zo dňa 24. septembra 2020, správny súd uvádza, že žalobca v tomto smere nezohľadňuje legislatívnu zmenu, ku ktorej došlo vyššie spomínanou novelou zákona č. 355/2007 Z. z. vykonanou zákonom č. 286/2020 Z. z. účinným od 15. októbra 2020. Je pravda, že Ústavný súd Slovenskej republiky v predmetnom Uznesení zo dňa 24. septembra 2020 skonštatoval, že dovtedajšie opatrenia ÚVZ SR a regionálnych úradov verejného zdravotníctva ako správne akty vydané orgánom verejnej správy pri plnení jeho úloh majú charakter hybridného správneho aktu, resp. rozhodnutia sui generis, a sú preskúmateľné len správnym súdom v rámci konania o správnej žalobe, pričom sa nejednalo o právnu normu, a teda ani o všeobecne záväzný právny predpis, avšak predmetné uznesenie Ústavného súdu vzhľadom na následnú zmenu právnej úpravy nie je aplikovateľné v tomto prípade. Podľa dôvodovej správy k zákonu č. 286/2020 Z. z. bola pred jeho prijatím nejasná právna povaha opatrení ÚVZ SR, ako aj spôsob ich prípravy a najmä vyhlasovania. Dovtedajšia právna úprava neupravovala podrobnejšie ani právnu formu týchto aktov, v dôsledku čoho Ústavný súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že má ísť o tzv. hybridné správne akty. Nadobudnutím účinnosti predmetnou novelou zavedeného ustanovenia § 63l zákona č. 355/2007 Z. z. dovtedajšie opatrenia ÚVZ SR a regionálnych úradov verejného zdravotníctva získali charakter všeobecne záväzného právneho predpisu a stali sa preskúmateľné Ústavným súdom v konaní o súlade právnych predpisov podľa čl. 125 ods. 1 písm. b) Ústavy Slovenskej republiky. Vzhľadom na skutočnosť, že vyhlášky ÚVZ SR, ktorých porušenie zo strany žalobcu konštatovali orgán verejnej správy prvého stupňa a žalovaný, boli vydané ako všeobecne záväzné právne predpisy podľa v tom čase už účinného § 59b zákona č. 355/2007 Z. z. v znení od 15. októbra 2020, Uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 411/2020 zo dňa 24. septembra 2020, na ktoré poukazuje žalobca v žalobe, je pre posúdenie tejto veci už bezpredmetné.

38. Z vyššie uvedeného vyplýva, že predmetné Vyhlášky ÚVZ SR boli v rozhodnom čase platnými a účinnými všeobecne záväznými právnymi predpismi, ktoré žalobcu zaväzovali a ktoré bol povinný pri prevádzkovaní živnosti rešpektovať, a teda orgán verejnej správy prvého stupňa a žalovaný správne konštatovali zo strany žalobcu porušenie z nich vyplývajúcich povinností závažným spôsobom. Keďže na základe Podnetu RÚVZ Martin mal orgán verejnej správy prvého stupňa ako živnostenský úrad preukázané, že žalobca vo svojej prevádzkarni Pohostinstvo Punto na adrese Dúbravca č. 3 v Martine v období od 18. decembra 2020 do 11. januára 2021 závažným spôsobom porušil podmienky ustanovené v § 29 ods. 1 Živnostenského zákona tým, že nerešpektoval opatrenia pri ohrození verejného zdravia k obmedzeniam prevádzok a hromadných podujatí, ktoré bol v zmysle zákona č. 355/2007 Z. z. a Vyhlášok ÚVZ povinný rešpektovať, orgán verejnej správy prvého stupňa ako živnostenský úrad preto rozhodol svojím Rozhodnutím o zrušení živnostenského oprávnenia č. OU-MT-OZP-2021/003286-11 zo dňa 18. marca 2021 ako vecne príslušný orgán štátnej správy podľa § 4 ods. 1 zákona č. 180/2013 Z. z. o organizácii miestnej štátnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov v spojení s § 66b ods. 1 Živnostenského zákona o zrušení živnosti žalobcu „Maloobchod v rozsahu voľných živností“ uvedenej v živnostenskom liste č. F./XXXXX-X zo dňa 19. januára 2001 a živnosti žalobcu „Predaj alkoholických a nealkoholických nápojov, kávy na priamu konzumáciu, predaj cukrovínok“ uvedenej v živnostenskom liste č. ŽO-2001/03319-1 zo dňa 2. júla 2001 podľa § 58 ods. 2 písm. a) Živnostenského zákona pre závažné porušenie povinnosti žalobcu ako podnikateľa

podľa § 29 ods. 1 Živnostenského zákona na základe účinného právneho predpisu a rovnako tak aj žalovaný v žalobou napadnutom Rozhodnutí č. OU-ZA-OOP1-2021/027411-003 zo dňa 6. júla 2021, ktorým rozhodnutie orgánu verejnej správy prvého stupňa potvrdil. Správny súd vychádzajúc z obsahu žalobných námietok žalobcu, ktorými je podľa § 134 ods. 1 SSP viazaný, preto nezistil dôvod pre zrušenie žalobou napadnutého rozhodnutia žalovaného v spojení s rozhodnutím orgánu verejnej správy prvého stupňa podľa § 191 ods. 1 SSP.

39. Keďže v danom prípade sa jedná o správnu žalobu vo veciach správneho trestania, správny súd preskúmal, či nie je daný niektorý z prípadov podľa § 195 ods. SSP, keď existuje výnimka z viazanosti správneho súdu v žalobe uplatnenými žalobnými dôvodmi, pričom nezistil dôvod pre preskúmanie žaloby nad rozsah a dôvody žaloby podľa § 195 ods. 1 SSP.

40. K námietkam žalobcu uplatneným v replike zo dňa 14. januára 2023 správny súd uvádza, že tieto žalobca uplatnil po uplynutí lehoty podľa § 181 ods. 1 SSP, ktorá žalobcovi uplynula dňa 22. septembra 2021. Keďže v zmysle § 183 SSP žalobca môže rozšíriť správnu žalobu alebo doplniť správnu žalobu o ďalší žalobný návrh alebo o ďalšie žalobné body len v lehote stanovenej na podanie žaloby, správny súd na predmetné námietky žalobcu neprihliadal. Pre úplnosť ale správny súd uvádza, že pokiaľ žalobca namietal zákonnosť kontrol vykonaných v jeho prevádzke orgánmi Policajného zboru SR, Mestskej polície mesta Martin a Regionálnym úradom verejného zdravotníctva so sídlom v Martine a skutočnosť, že žalobca nebol uznaný vinným zo spáchania trestného činu ani správneho deliktu na úseku ochrany verejného zdravia, tieto skutočnosti neboli predmetom konania pred orgánom verejnej správy prvého stupňa (živnostenským úradom) a žalovaným, nakoľko skutkový stav mali konajúce orgány verejnej správy osvedčený z Podnetu RÚVZ Martin, ktorý v ňom ako príslušný orgán štátneho zdravotného dozoru podľa § 6 ods. 3 písm. j) v spojení s § 54 a 55 zákona č. 355/2007 Z. z. uviedol skutkové zistenia a konštatoval porušenie povinností žalobcu, ktoré mu vyplývali z ustanovení zákona č. 355/2007 Z. z. a Vyhlášok ÚVZ SR. Daný podnet bol následne podkladom pre rozhodovanie orgánu verejnej správy prvého stupňa ako živnostenského úradu a žalovaného o zrušení živnosti žalobcu podľa vyššie uvedených ustanovení Živnostenského zákona. Orgán verejnej správy prvého stupňa ako živnostenský úrad a ani žalovaný nekonali podľa zákona č. 355/2007 Z.z., keďže nie sú orgánmi verejného zdravotníctva a ani orgánmi štátneho zdravotného dozoru a rovnako ani nerozhodovali o sankciách za priestupky a iné správne delikty podľa § 56 a 57 zákona č. 355/2007 Z. z.. Podľa § 58 ods. 2 písm. a) Živnostenského zákona, na základe ktorého živnostenský úrad a žalovaný rozhodli o zrušení predmetných živností žalobcu, je dôvodom pre zrušenie živnosti porušovanie podmienok ustanovených Živnostenským zákonom a inými osobitnými predpismi zo strany podnikateľa a prípadné vyvodzovanie administratívnej zodpovednosti príslušnými orgánmi verejnej správy podľa zákona č. 355/2007 Z. z. voči žalobcovi je v tomto smere irelevantné. Uvedená námietka žalobcu v replike by vzhľadom na uvedené nemala vplyv na zistenie skutkového stavu Živnostenským úradom a žalovaným.

41. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti správny súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia žalovaného v spojení s rozhodnutím orgánu verejnej správy prvého stupňa a konania, ktoré im predchádzalo, z dôvodov uvedených v správnej žalobe, dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie žalovaného a rozhodnutie orgánu verejnej správy prvého stupňa sú v súlade so zákonom, a preto s poukazom na § 190 SSP žalobu ako nedôvodnú zamietol.

42. O trovách konania správny súd rozhodol podľa § 167 ods. 1 SSP (a contrario), podľa ktorého má právo na náhradu trov konania v správnom súdnictve len taký žalobca, ktorý bol v konaní celkom alebo sčasti úspešný. Žalobca nebol v konaní úspešný, preto mu správny súd právo na náhradu trov konania nepriznal.

43. Toto rozhodnutie prijal senát správneho súdu pomerom hlasov 3:0 (§ 139 ods. 4 SSP).

Poučenie:

Toto rozhodnutie nadobudne právoplatnosť uplynutím lehoty 30 dní od doručenia rozsudku alebo podaním kasačnej sťažnosti v tej istej lehote proti tomuto rozsudku (§145 ods. 2 SSP v znení účinnom do 30. júna 2023 s poukazom na §493e SSP).

Proti tomuto rozhodnutiu je prípustná kasačná sťažnosť, ktorú môže podať účastník konania, ak bolo rozhodnuté v jeho neprospech, pričom ju musí podať v lehote 30 dní od doručenia rozhodnutia správneho súdu (§ 443 ods.2 písm. a) SSP v znení účinnom do 30. júna 2023 s poukazom na § 493e SSP).

Kasačná sťažnosť sa podáva na Správnom súde v Banskej Bystrici.

Kasačnú sťažnosť možno odôvodniť len tým, že správny súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že

- a) na rozhodnutie vo veci nebola daná právomoc súdu v správnom súdnictve,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník konania, nemal procesnú subjektivitu,
- c) účastník konania nemal spôsobilosť samostatne konať pred správnym súdom v plnom rozsahu a nekonal za neho zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už skôr právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už skôr začalo konanie,
- e) vo veci rozhodol vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený správny súd,
- f) nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- g) rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci,
- h) sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu,
- i) nerešpektoval záväzný právny názor, vyslovený v zrušujúcom rozhodnutí o kasačnej sťažnosti alebo
- j) podanie bolo nezákonne odmietnuté.

Dôvod kasačnej sťažnosti uvedený vyššie pod písm. g) až i) sa vymedzí tak, že sťažovateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Dôvod kasačnej sťažnosti nemožno vymedziť tak, že sťažovateľ poukáže na svoje podania pred správnym súdom.

V kasačnej sťažnosti sa musí okrem všeobecných náležitostí podania podľa § 57 uviesť:

- a) označenie napadnutého rozhodnutia, b) údaj, kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené, c) opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 sa podáva (ďalej len "sťažnostné body"), d) návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh).

Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti. Sťažovateľ musí byť v konaní o kasačnej sťažnosti zastúpený advokátom (§ 449 ods. 1 SSP). Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa musia byť spísané advokátom. Povinnosti podľa ods. 1 neplatia, ak má sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ, jeho zamestnanec alebo člen, ktorý za neho na kasačnom súde koná, alebo ho zastupuje, vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 449 ods. 2 písm. a) SSP).

Kasačnú sťažnosť je potrebné predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší účastník konania dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, správny súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil.